

Het was een monsterachtig plan, dat der waardige heren Spille en zoon, om hun nicht naar de Kluize te zenden en ze over te leveren aan een feeks, als Jeannette.

Deze liet geen gelegenheid voorbijgaan om de ongelukkige te kwellen.

Ze verplichtte Mathilde zelf het waswater te halen en haar kamer te reinigen. Het eten werd onregelmatig opgediend en niet zelden waren de spijsen onsmakelijk.

Op zekere morgen, Mathilde was nu reeds bijna drie maanden opgesloten, kwam Jeannette met een ontsteld gelaat bij Mathilde.

— 't Is verschrikkelijk! sprak ze.

— Wat? riep de maagd ontsteld.

— Ik blijf hier niet langer! Een andere moet u komen oppassen.

— Maar wat is er dan gebeurd?

— Hebt ge deze nacht niets gehoord? Slaapt ge dan als een dode?

— Ik hoorde de stormwind, die zeer akelig huilde.

— De stormwind! herhaalde Jeannette. Raast en vloekt de stormwind als een godslasteraar?

— Maar zwijg vrouw, ge doet mij beven!

— Ik ook heb gesidderd. Maar wat baat dat? Dit vervloekte nest wemelt van spoken en geesten. 't Zijn de schimmen der vroegere edellieden, die hier rond dwalen. Die mannen leefden slecht, en hun geesten moeten tot straf ronddolen.

Men vertelt, dat hier een arm meisje, door een der vroegere bewoners binnengelokt, mishandeld en gedood werd. En daarom houden de geesten hier zulk een lawaai.

— Maar dat zijn verzinsels! wedervoer Mathilde.

— Zeg liever, dat ik zinneloos ben, dat ik niets gehoord heb en alles maar lieg! Ik houd vol, dat deze akelige woning behekst is. En ik blijf hier niet langer!

Met deze uitroep liep Jeannette weg.

— O wat zal ze rillen vanavond, zei ze bij zich zelve. En 'k zal haar vannacht de dood op 't lijf jagen. Waarachtig daar zullen we een grap van zien!

Treurig kroop de winterdag voorbij. Hoe gauw ook de duisternis inviel, toch duurden die uren lang. En dan kwam de akelige nacht om echter weer plaats te maken voor een even treurige dag.

— Hoe lang nog? zuchtte de maagd, terwijl zij een kaars ontstak. Hoe lang nog eer de verlossing naakt!

Mathilde ging vroeg te bed. Het weder was guur. De wind nam in hevigheid toe en schudde de bladerloze bomen in de tuin en loeide rond de sombere woning.

De zee huilde akelig, als riep ze om slachtoffers.

Plotseling werd het meisje uit haar eerste sluimer gewekt door een harde bons.

Dat moest op de gang zijn.

Inbrekers, dieven, rovers of spoken?

Was dat geen kettinggerammel, en nu gezucht, gesteen?

Wie klopte er op de deur?

— Wie daar? riep het meisje met sidderende stem.

— Slaapt gij daar, meisje, dat ik hier mishandelde tijdens mijn leven?

Ach, vergeef mij, vergeef mij, opdat mijn geest tot rust kome!

Vergiffenis, vergiffenis! zo klonk een krijsende stem.

— Moeder Maria, sta mij bij! gilde Mathilde. Jeannette, Jeannette! riep ze luid.

— Vergiffenis, vergiffenis, herhaalde smekend de stem. Ach, 'k heb al zo lang en zoveel geboet.

— De schim van de edelman! kreet de dochter van Vermeulen en met een gil viel ze in zwijm.

Toen ze tot zichzelf kwam, was het nog nacht.

— Was dat een droom? sprak ze. Dan toch een vreselijke droom. Maar neen, ik heb de stem duidelijk gehoord. Laat ik Jeannette wekken. Maar ze slaapt zo ver van hier en ik durf niet over de gang gaan.

De lange nacht scheen haar wel een eeuw. Geen oog sloot ze meer.

Eindelijk, eindelijk kwam de morgen.

Jeannette bracht het ontbijt.

— Ge ziet bleek, zei de vrouw.

Mathilde vertelde het gebeurde.

— En gisteren hebt ge met mij gespot! Nu heeft het spook u bezocht. De volgende nacht zal het weer mijn beurt zijn. Ik hoop dat mijnheer Spille vandaag komt, want ik wil weg uit dit akelig geestenverblijf.

Mathilde deed een wandeling in de tuin. Wie weet stond het hekken niet open. Maar neen, de poort was gesloten.

Gedreven door wilde wanhoop rukte het melsje aan de poort en schudde ze woest.

Maar wat baatte het? 't Slot was goed verzekerd.

Met een kreet van teleurstelling liep ze de tuin in. Ze bekeek de muur.

— Te hoog en dan met ijzeren punten! zei ze moedeloos. Ach, is er dan geen redding mogelijk!

Daar bemerkte zij een tak, die tegen de muur hing.

Vlug klom ze naar boven.

Ja, ze kon over de muur kijken.

Maar ontvluchten, neen!

Onmogelijk, de muur was te hoog, de punten beletten haar er op te gaan en dan zulk een gevaarlijke sprong.

— Maar ik blijf hier, misschien komen er mensen, zei ze hoopvol. Ah, ginder zie ik iemand.

Wie weet, misschien daagt de verlossing van die kant!

Ja, een knaap naderde.

— Jongen! riep Mathilde.

De jongen zag verschrikt op, en zijn eerste beweging was, om snel te vluchten.

— Jongen, hernam Mathilde, wilt gij een beloning verdienen?

— Natuurlijk, want ik ben schippersjongen, en er is op zee niets te doen.

Mathilde wierp hem een goudstuk toe, een der weinige, die ze meegenomen had naar haar verbanningsoord.

De knaap grabbelde het haastig op.

— Wat moet ik doen? vroeg hij.

— Naar Thorhout gaan.

— Naar Thorhout! 't Is niet aan de achterdeur.
— Maar ge zult er veel geld voor krijgen, nog zulke goudstukken. Wilt ge?
— Wat moet ik verrichten?
— Luister goed. Vraag naar mejuffer Sophie De Ruyter, in het huis van dokter Vermeulen. Kunt ge die naam onthouden?

— Ja, en dan?
— Zeg, dat ik hier ben, ongelukkig en eenzaam, dat ik lijd, dat men mij moet komen verlossen.
— Gij ongelukkig? En ge gooit mij goud toe! zei de knaap verwonderd.
— En toch is 't waar! Zeg dat alles en gebied haar uit mijn naam u vijf goudstukken te geven, of tien als gij u haast.
— Maar ze zal mij niet geloven.
— Wacht, ik zal u een briefje geven. Blijf hier staan, ik kom onmiddellijk terug.

Flug sprong Mathilde naar beneden en snelde naar haar kamer.
Driftig schreef ze een briefje en keerde toen naar de muur terug.
— Hier! riep ze, geef dit briefje aan de juffer, en ze zal u tien goudstukken schenken.
— Zoveel verdien ik niet in een geheel jaar! sprak de jongen verheugd.
— Ge zult vandaag nog gaan?
— Maar ik moet eerst mijn ouders waarschuwen.
— Waar woont ge?
— Te Sluis. Maar ik zal haast maken.
— Doe dat, om Godswil.
Vrolijk ging de knaap heen.
— Een rare geschiedenis! morde hij. Maar wat kan dat mij schelen! Tien goudstukken en nu een is elf.

Juffer Sophie De Ruyter moet ik vragen.
O, als ik de naam vergeet, staat hij hier op het papiertje.
Nieuwe moed vervulde de wees.

De maatregelen van Spille waren goed getroffen. Zij had tot heden toe niemand kunnen verwittigen over het gevaar dat haar bedreigde en over deze ongerechte opsluiting.

Maar nu zij de vissersknaap had aangesproken en hem met de boodschap naar Thorhout had gelast, nu zou voor haar weer spoedig de redding opdagen.

De afstand was groot. Maar zij kon wachten. Zij had geduld. Er zat trouwens niets anders op en zij zou zijn terugkomst moedig afwachten, hoelang zij ook mocht duren.

* *
* *

Tegen de middag reed een koets door de poort der Kluize.
Vader en zoon Spille stegen er uit.
— Hoe is het? vroeg de zoon aan Jeannette.
— Wel, ik speel mijn rol goed, en de feeks vertelde lachend, hoe ze in de afgelopen nacht de arme wees de dood op 't lijf gejaagd had.

— Uitstekend ! sprak de koopman goedkeurend. Zo zal ze het hier gauw beu worden. Breng ons wat eten, Jeannette, in de voorplaats.

— Ik ben nieuwsgierig, wat ze zeggen zal, zei Maurice.

— Ik zal haar gaan opzoeken.

De oude heer trok naar boven ; zonder kloppen stapte hij Mathilde's kamer binnen.

— Welnu, stijfkopje, sprak hij kluchtig. Zijn de kwade zinnen gebroken ?

— God zal u straffen, wreedaard, antwoordde de maagd minachtend.

— Nog boos ! hernam Spille. Zijt ge hier dan zo graag ?

— Ik verkies de Kluize boven hetgeen ge mij aanbiedt !

— Kom, laten wij nu eens verstandig spreken. Hoe denkt ge nu over mijn voorstel ?

— Neem mijn geld, maar geef mij de vrijheid.

— Altijd dat geld. Ik begeer geen goud, maar 't geluk van u en mijn zoon.

— Veinzaard !

— Foei, welke lelijke woorden ! En dat tegen de broeder van uw moeder.

— Ge hebt het recht niet meer, u de broeder mijner moeder te noemen. Gij hebt dat recht verbeurd.

— Nogmaals, doch nu voor 't laatst, leg ik voor uw voeten, eer, rijkdom, geluk. Neemt gij dat alles aan ?

— Ga weg, huichelaar ! Ge hebt geen geweten. En zo'n man zou ik vader noemen en een schelm tot mijn echtgenoot nemen ? Vertrek !

— 't Is goed ! riep Spille boos, de deur met een hevige slag toewerpend, ik zal een nieuw middel vinden.

— Welnu ? vroeg de zoon.

— Geen haar veranderd.

— Dan is er niets aan te doen !

— En moeten wij failliet gaan.

Maurice antwoordde niet.

— Juist diende Jeannette een koud maal op.

— Laat ons alleen, gebod de koopman tot het dienstmeisje.

— Maurice, vervolgde hij, binnen enkele dagen moeten we 't geld hebben of we zijn verpletterd. Ik verwacht de wissels.

— Maar hoe ? riep de zoon ongeduldig. We kunnen haar niet tot een huwelijk dwingen.

— Neen, maar ik ken een ander middel ! fluisterde de vader.

— Hetwelk ?

De koopman kneep zijn valse ogen half toe, kromde de nek en sprak stil :

— Haar van kant maken !

— Vader, kreet Maurice opspringende. Een moord ? Wij ?

— Anderen zullen het doen. Wij plukken er de vruchten van.

— Onmogelijk !

— Dus failliet ? De oneer, de schande, de vernedering ? hernam de koopman.

— De gevangenis, de rechters, de beul, het schavot ? zei de jongeling. Zeg, moeten Spille, vader en zoon, in 't openbaar gedood worden ? Is dat geen schande ?

— Laat dat zaakje maar aan mij over. Ik zal zorgen, dat onze naam onbevlekt

blijft. Denkt er eens over na. Ik moet even weg en zeg mij straks uw gedacht. Vergeet niet, mijn jongen, dat ze u bloedig gehoond heeft.

De ogen van de jongeling schoten vonken.

De hoogmoed ! De trots, zijn grootste gebrek.

Hij was in een tijd en in een school opgebracht die alles offerde aan het menselijk opzicht.

Men mocht een eerloze zijn, maar toch hield men het blazoen voor de buitenstaander hoog en schijnbaar onbevlekt.

In 't private leven mocht men als een ondeugd leven, toch wilde men niet dat men in het openbaar verongelijkt of beledigd werd.

En Maurice was het slachtoffer van zijn opvoeding.

Hij zou vader laten handelen.

Het gevoel van gekrenkte hoogmoed maakte hem tot alles in staat.

Met grote passen liep hij in de kamer op en neer.

Hij nam een kloekmoedig besluit.

Hij richtte zich naar de kamer van Mathilde en klopte aan.

Hij hoorde een stoel verschuiven en iemand de deur naderen.

— Wie is daar ? klonk een stem.

— Maurice, uw neef.

— Ik heb gezegd dat ik onpasselijk ben en wil verschoond blijven van alle bezoek.

— Een ogenblik slechts, nichtje. Ik ben expres van Brugge gekomen om u te spreken.

— Ik heb reeds aan uw vader gezegd wat ik op uw voorstel te antwoorden had. Laat me, ik verzoek het, thans in vrede, want ik ben lijdend.

Maurice was weifelend. Zou hij al dan niet haar smeken onverlet laten en zich onbeschoft aanstellen tegenover een vrouw ?

— Luister eens, Mathilde, hervatte hij, wat ik u te zeggen heb is van zulke dringende aard dat het geen verder uitstel lijdt ; ik mag van hier niet gaan voor gij mij gehoor gegeven hebt.

Nu ontstond er strijd in het meisje. De taal van de zoon stak fel af met die van de vader en zijn krachtig optreden beïnvloedde haar ook.

En langs een andere kant werd zij bevreesd. Mocht hij tot daden overgaan dan stond haar het ergste te wachten.

Zij draaide dus de klink om en opende de deur.

Vóór haar stond Maurice als een knappe jongen.

Hij boog diep voor Mathilde en trad toen binnen.

— Zet u, sprak het meisje.

En spottend voegde zij er bij :

— Het spijt mij ten zeerste, dat de omstandigheden mij niet toelaten u een deftige zetel aan te bieden. Maar zulks is gans buiten mijn wil.

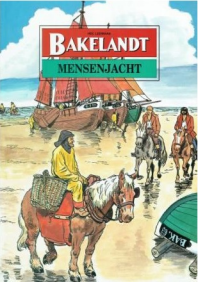
Maurice antwoordde hier niet op en nam ook geen nota van haar verzoek om te gaan zitten.

Toen de deur gesloten was vatte hij ineens het onderwerp aan, waarvoor hij hier gekomen was.

— Mathilde, van vader vernam ik dat u mijn vraag om uw hand hebt afgewezen. Ik heb het recht u hierover om uitleg te vragen.

DE LEEUWEN
BAKELANDT

MENSENJACHT

- Inderdaad. Ik weigerde in te gaan op het aanbod. Het was mijn recht.
 - Ongetwijfeld, maar mag ik de reden van die weigering kennen?
 - Zeker, mijnheer. Wanneer men iemand huwt dan moet men eerst en vooral geleid worden door de liefde.
 - En...
 - Gij weet dat ik u niet bemin.
 - Hierin zoudt gij u kunnen vergissen.
 - En, indien ik u wel beminde dan zou ik u nog niet huwen.
- Een gulp bloed kleurde de wangen van Maurice.
- Waarom niet, Mathilde?
 - Omdat ik de reden ken die u dwingt mij ten huwelijk te vragen. Uw reden is niet rein, uw bedoelingen zijn niet zuiver. Het gaat voor u niet om liefde maar om geld. En zulke vraag verfoei ik. Ik heb het tegen uw vader gezeid dat gij mijn geld moogt hebben, maar mijn liefde, mijn lichaam en mijn ziel, zult ge nooit bezitten.
 - Zelfs indien ik trouwen wilde zonder uw fortuin?
- Mathilde lachte.
- Wat gij me daar vraagt is onzinnig, antwoordde zij. Gij aast op mijn fortuin en niet op mijn liefde. Wat gij daar zegt is niet rechtzinnig, ge zijt een even grote veinzaard als uw vader.
 - Mathilde...
 - Maak u maar niet woedend, Mijnheer, want die woede zou ook geveinsd zijn. Wanneer ge oprecht zijt kunt ge het bewijzen. Laat me hier uit, laat me terug naar Thorhout gaan. Laat mij met vrede. Dan misschien zal ik u kunnen achten.
 - Ik vermag niets. Mijn vader alleen kan over uw vraag beslissen.
 - Ziet ge wel dat ge vals zijt! riep het meisje. Vertrek, mijnheer, vertrek op staande voet, want uw aanwezigheid verpest deze kamer.
- Woedend liep Maurice naar de deur en trok deze zo geweldig toe, dat het ganse huys daverde.
- Welnu? vroeg de vader binnenkomende.
 - Dat ze sterve! antwoordde Maurice met doffe stem.
 - Ik heb mijn plan al gemaakt.
 - Doe zoals ge 't wilt.
 - Neen, neen, ik heb uw hulp nodig.
 - Spreek op!
 - Hier in de Kluize zal ze sterven, ver van de mensen. Hoe? Zeer gemakkelijk, wij huren een moordenaar. En dat is niet de eerste maal!
- Onwillekeurig rilde de jongeling. En zijn vader sprak daarover met een koelheid, als gold het een onbeduidende handelszaak.
- Wij zijn zogenaamd afwezig. De moordenaar doodt Mathilde en bindt Jack en Jeannette. Hij gooit alles overhoop. Dan heeft er een inbraak plaats gehad, wij zijn onschuldig en toch van het nichtje verlost.
 - En Jeannette? Zal ze alles niet raden en begrijpen?
 - Jeannette haat het meisje en zal juichen over haar dood.
 - En Jack?

— Behoeft van de zaak niets te weten. Als de moordenaar hier komt, kunnen wij hem verwijderen voor enige uren. Is de man eenmaal in huis, dan bemerkt Jack niets meer van...

— En waar zult ge die man vinden?

— Wees gerust. Morgen is hij hier.

— Dus morgen al?

— Niet langer uitstellen! Er mocht iets tussenbeide komen.

— En waar moet die moor... moor..., maar laat ik het stoutweg zeggen, waar moet die moord geschieden? Op haar kamer?

— Neen, niet in huis! In de tuin zal ze sterven. Geen bloedvlekken op de vloer of andere sporen!

— Maar wat geeft dat als men toch aan rovers zal denken?

— Och mijn zoon, de justitie is zo slim. Van een bloedspoor leidt ze zoveel af, dikwijls andere dingen dan wij verwachten. In de tuin kunnen wij elk spoor wegwissen, vooral nu het regenachtig weer is. Bovendien, 'k ben wat bijgelovig, grillen, dwaasheid misschien; maar 'k houd niet van moorden binnenshuis.

— Vanwege schimmen en spoken? Zijt ge zo kinderachtig, gij die over een moord spreekt als over een wisseltje?

— Dwaasheid misschien, maar niet in huis! herhaalde de vader.

— Doch hoe zullen wij haar 's avonds buiten krijgen? vroeg de zoon.

— Oh, zeer gemakkelijk! Gij wilt haar redder zijn, schrijft, dat ge spijt hebt over uw gedrag en haar bevrijden zult. Ze moet om negen uur in de tuin komen, dan staat er een koets gereed buiten, die haar naar Thorhout brengt. Ge handelt tegen de zin van uw vader, dus moet alles geheimzinnig gaan.

En dan, voegde de schelm er bij, moet ze van zelf in onze handen en in die van de moordenaar vallen.

— Niet slecht bedacht, meende Maurice.

— Nu we zullen het verder afspreken, hernam de koopman. Vanavond keren wij terug. Morgen vroeg zorg ik voor de man en morgenavond zijn we van alle geldverlegenheid bevrijd.

— En wie hebt ge op 't oog?

— Ge herinnert u die jonge edelman, die enige dagen geleden geld kwam uitwisselen.

— En met wie ge zo lang gesproken hebt. Door al onze beslommeringen vergat ik u te vragen, wie hij was en wat gij met hem te verhandelen hadt.

— Die jonge edelman heet Bakelandt.

Maurice stond verplet.

— Bakelandt? stamelde hij.

— Ja zeker, Bakelandt, de hoofdman der rovers, de moordenaar van Mathilde's vader.

— En hoe weet ge dat?

— Hij kwam papier inwisselen, dat ik met Kerstdag aan de vicomte, die bestolen werd in de «Arend», verkocht had. Ik zei hem, dat die waarden voortkwamen van diefstal.

— Dat weet ik, antwoordde de schelm kalm. Ik heb de vicomte er zelf van ontlast.

Of ik schrok, kunt ge begrijpen!

De bezoeker ontroerde niet het minst.

— En als ge alles weten wil, — vervolgde hij, — welnu ik ben Bakelandt, doch verraadt mij niet of... en de schurk toonde mij een blinkende dolk.

Dadelijk dacht ik aan Mathilde en zei bij me zelve : Dat kan mijn man worden.

— Ik zal u niet verraden, sprak ik tot de vermomde bandiet.

— Dat is u geraden ook, — antwoordde hij dreigend, — want weet, dat ge dan niet lang meer leven zoudt. Ik ben machtiger dan de politie.

— Vrees niet, — hernam ik, — misschien heb ik uw diensten wel eens nodig.

— Maar ik laat mij met goud betalen, voegde hij er bij.

— Dat begrijp ik, sprak ik. Welnu, Maurice, besloot de oudste der schelmen, Bakelandt zal ons van Mathilde verlossen.

— Maar dat is een duivels plan ! riep de zoon met afschuw.

— Och, of Bakelandt het doet, of een ander, dat is nu toch 't zelfde. Boven-dien, we kunnen op hem vertrouwen.

— Vader, ge gaat te ver ! De medeplichtige van Bakelandt worden ! Eens valt hij 't gerecht in handen en verraadt hij ons ook.

— Och ik geloof niet dat ze hem vangen zullen. En als alles tegenloopt, maken we ons uit de voeten.

— En waar zult ge hem vinden ?

— Sedert dat bezoek heb ik hem al twee keren gesproken. Hij vertrouwde mij, want hij heeft me een persoon aangewezen, door wie ik hem waarschuwen kan.

— Dus nog een tweede rover staat met u in betrekking. Maar dat is zich zelf verraden, dat is zelfmoord !

— Bedaar, mijn zoon. Die tussenpersoon denkt, dat Bakelandt een eerlijk persoon is. 't Schijnt, dat de roverhoofdman dikwijls in Brugge komt, en dan moet die zogenaamde tweede rover — een eenvoudige werkman — voor hem boodschappen doen. Welnu, gisteren reeds heb ik die tussenpersoon bevolen de koopman naar mij te zenden. Vanavond of morgen krijgen we dus van Bakelandt bezoek. Daarom is het tijd, om naar Brugge terug te keren.

*
* *

De knaap, die Mathilde's briefje moest wegbrengen, was een zestienjarige schipperszoon.

Haastig snelde hij naar Sluis, de boodschap die hij voor zijn vader te Knokke moest doen, vergetend.

— Nu al terug ! riep de schipper, toen zijn jongen de kleine woning, nabij de vesten, binnentrad.

— 'k Ben niet tot Knokke geweest, vader !

— En waarom niet ?

De knaap vertelde het gebeurde bij de Kluize.

— Hier is het goudstuk, en zo heeft ze me er tien beloofd, die ik in Thorhout krijgen zal.

— Een zonderling geval, mompelde de schipper, wat kan dat betekenen ? Ja, dat goudstuk is wel echt. En zo kunt ge er tien verdienen ? Rap jongen, ga naar Thorhout en geef er de brief af.

Weinige tijd later stapte Jacob, zo heette de knaap, zijn woning uit en vertrok in de richting van Brugge. In deze stad bracht hij de nacht door en de volgende morgen reeds vroeg hervatte hij zijn reis.

't Was nog geen elf uur, toen onze vriend het stadje Thorhout binnenstapte.

De eerste, aan wie hij het vroeg, wees hem de woning, waar juffer Sophie De Ruyter verbleef.

Jacob klopte aan de deur en de ons bekende huishoudster kwam naar voren.

— Hier heb ik een brief voor u, van een jonkvrouw, zei de jongen vrijmoedig.

— Van een jonkvrouw, van Mathilde? riep de andere en driftig greep ze de brief.

Koortsachtig brak ze hem open en las.

— Ach God, ze lijdt, ze is ongelukkig, ze moet geholpen worden! Ik dank u, mijn vriend, voor uw dienst!

— Maar spreekt de juffer niet van een beloning? vroeg Jacob.

— O ja, dat is waar. Tien goudstukken. Welk een som! Ja, ze moet wel erg naar bevrijding snakken. Kom binnen, jonkman, en rust wat. Ik zal het geld halen.

Mathilde had een nog al aanzienlijke som thuis gelaten, opdat Sophie in de eerste tijd geen gebrek zou lijden.

De huishoudster nam er tien goudstukken van en gaf ze aan de schipperszoon.

— Maar duid nu eens goed aan, waar gij de jonkvrouw gezien hebt.

— Op de Kluize, niet ver van Sluis en Knokke. De Kluize is een oud kasteeltje. Men vertelt, dat het er spookt. Het staat geheel alleen.

— En daar heeft men de ongelukkige opgesloten! Hoe laag, hoe gemeen! Van wie is de Kluize, jonkman?

— Van een Brugs heer. Maar ik ken hem niet.

— Toe vertel me eens, hoe hebt ge de jonkvrouw ontmoet?

Jacob gaf een getrouw verslag.

— Wij zullen haar helpen. Jongen, wilt ge nog geld verdienen?

— Hoe meer hoe liever!

— Dan moet ge enige mannen naar de Kluize geleiden.

— Tot uw dienst, juffer.

— Ga met me mee. Ik moet iemand spreken.

Zenuwachtig sloeg Sophie haar mantel om.

Waar kon ze 'eter heengaan dan naar Edmond Mortelmans en zijn zoon Louis.

Men stond op de hoeve zeer verwonderd over dit onverwacht bezoek.

Louis kwam haastig uit de stal gelopen, toen hij door de openstaande deur de huishoudster ontwaarde.

— Lees, zei Sophie en ze gaf de jongeling de brief.

Het schemerde Louis, voor de ogen.

— Arme Mathilde! riep hij, na alles gelezen te hebben. Ik heb 't wel vermoed, dat men haar deed lijden. Ze moet geholpen worden. Onmiddellijk!

De boer las nu ook de brief en deelde de inhoud aan zijn vrouw mede.

— Ik snel haar dadelijk ter hulp, hernam Louis.

— Kalm, mijn zoon! riep de pachter. Laten wij niet met overijling handelen. Wat wilt ge doen?

- Haar aan de handen van haar beulen ontrukken!
- En als Spille u aan de deur laat zetten, zoals mij?
- 't Gerecht waarschuwen!
- Hebt ge bewijzen? Men zal de rijke koopman meer geloven dan u.
- Maar is er dan geen rechtvaardigheid meer? riep de jongeling wanhopig.
- Bedaar, mijn zoon. Als ge in zo'n toestand handelt, mislukt alles. Ge moet met list te werk gaan. Ga naar de Kluize, tracht Mathilde te spreken en overlegt samen, welke weg in deze zaak de beste is.
- Maar dan zal ik onmiddellijk vertrekken?
- Natuurlijk. Zadel Vos. Hij is kloek genoeg om u en de jongen te dragen. Louis verkleedde zich, terwijl de knecht het paard zadelde.
- Weinige tijd later vertrok het tweetal.

IN DOODSGEVAAR

Vader Spille had zijn voorzorgen goed genomen.

Toen hij met zijn zoon en Bakelandt te voet aan de Kluize verscheen, was Jack afwezig, door Jeannette naar het naaste dorp gezonden om een boodschap te doen.

Het waardige drietal trok in huis.

— De helft van de beloofde som geef ik u nu, zei de koopman toen allen gezeten waren, en na de daad het overige.

— Opperbest! En waar zal ik de moord plegen?

— In de tuin, maar zo weinig gerucht mogelijk.

— Wees gerust

— 't Is nu vier uur. Om negen uur is vroeg genoeg. We hebben dus nog vijf uur tijd.

— Waar is de juffer? vroeg Bakelandt.

— 'k Heb ze in de tuin gezien, zei Maurice. Maar laat ze niet bemerken, dat ge hier zijt.

— Hebt ge Jeannette de zaak verteld? vroeg de koopman aan zijn zoon.

— Nog niet. Als alles afgelopen is, hebben we nog tijd genoeg daarvoor. Men kan een vrouwenhart nooit doorgronden; ze mocht nog eens tegenwerpingen maken.

— En wie moet ik binden? hernam de roverkapitein.

— Jeannette en de knecht. De eerste zal weten, dat het maar voor de schijn is, doch Jack moet geloven, dat alles echt is. Dan keren wij gedrieën om tien uur naar Brugge terug.

— Och, dat is een gemakkelijk werkje, zei het bandietenhoofd. 'k Heb er moeilijker uitgevoerd.

Wat was het leven van een mens, voor de woeste bandiet, anders dan dat van een dier.

Minder misschien.

Want men weet van Bakelandt dat hij een hondeke bezat, waarvan hij heel veel hield, dat hem door zijn omzwervingen in het bos steeds vergezelde maar die hem evenwel nooit mocht vergezellen op zijn strooptochten, alsof hij bang was, aan dit kleine dierke te laten zien, welke bloeddorstige aard hij bezat.

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
HABES CORPUS ACT
1769

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955